

vode pocitka

letnik 32, številka 1-2 / 2016

revija za **evangelijsko duhovnost**

Vode počitka

kazalo

RAZVESELJIVO	4	Blagor potrtim!
SOČUTNO	6	Bog nalomljenega trsta in
tlečega stenja
ŽELJNO	14	Hrepenenje po Bogu
LJUBEZNIVO	16	Božja ljubezen in Božja jeza
- dve strani iste medalje

SRČNO 22 Ozrimo se na Boga

ZAUPNO 24 Vsak trpeči Job je adut za Boga

DEJANSKO 32 Bog je vedno na naši strani

MODRO 34 Modrosti in citati

**Peter
Golob,**
urednik

Blagor potrtrim!

Sveto pismo je polno primerov, ki kažejo na to, da Bog ne pozabi nobenega človeka. Bog pozablja na prestopke in grehe, človeka pa nikdar ne pozabi. Od vseh ljudi pa je Bog najbolj blizu potrtrim.

Kdor je potrtr in v sebi pobit, naj se razveseli, kajti Bog te ne prezira, ampak se te spominja in ti ob pravem času pomaga. Kajti Bog gleda na vsakega, ki je ponižen in potrtr in spoštuje Božjo besedo.

Bog je pozoren na ljudi, ki so poniža-

ni in razžaloščeni. Za časa zemeljskega življenja je bil tudi sam Bog močno ponižan in razžaloščen, ko smo ga ljudje onečastili in razgalili ter usmrtili na križu. Ker je bil Bog po naši krivdi ranjen in strt, se zna približati tistim, ki so skrušenega srca, in tiste, ki so potrtega duha, rešuje. Bog je pretrpel te iste stiske in bolečine, zato lahko razume vsakega od nas, ki je strtega in pobitega srca.

Zato verujemo in izrazimo Bogu svojo potrtnost, kajti Bog nas ne bo prezrl, ampak se nam bo približal. Po Jezusovem vzoru tudi mi z močnim vpitjem v svoji duši in s solzami v očeh prosimo Boga, da bi nas uslišal in nam pomagal, da bi pretrpeli vse bridkosti in mu zaupali ter da bi se verujoč vanj pomirili. Bog zdravi potrte v srcu in obvezuje njihove rane, zato bo vsaka molitev iz potrtega srca uslišana. Bog se je namreč zao-bljubil potrtrim in ubogim ljudem.

Bog je Bog ljubezni in tolažbe in njegova tolažba presega vsako trpljenje. Razveselimo se, ker se je name-nil obiskati vse uboge in strte ljudi, jih osvoboditi vseh notranjih vezi in jim dati besedo upanja. Bog ostaja pri potrtrih in ponižnih ljudeh, da jim poživlja duha in srce. Bog je namreč počasen v jezi in bogat v dobroti ter je poln usmiljenja. Razveselimo se in

upajmo v Boga, saj Bog dela v prid potrtim!

Spoznajmo svojo nesrečo, razjokajmo se in tarnajmo nad svojimi krivdami, kajti Bog je sočuten in usmiljen Bog. Podredimo se mu, približajmo se mu, umijmo si roke in očistimo si srca, začutimo svojo nesrečo, žalujmo in jokajmo, naš smeh naj se spremeni v žalosti in veselje v potrtost, kajti Bog prihaja, da poviša ponižne in izkaže dobroto potrtim. Ne čakajmo, danes je dan veselja in odrešenja. Bog danes trka na vrata naših src, da mu odpremo in najdemo počitek svojim dušam. Zato se potrudimo stopiti v ta počitek in si odpočijmo od svojega prizadevanja. Oklenimo se Boga, ki zmore sočustvovati z našimi slabostmi, saj je kot človek doživel vse najhujše stiske, ki jih ljudje lahko doživimo. Približajmo se Bogu, saj bomo pri njem našli mir svojim dušam in pomoč, ki nam bo v pravem trenutku pomagala.

V Svetem pismu lahko najdemo zgodbo o Ani, ki je leta in leta svojega življenja preživela v žalosti in joku, ker ni mogla imeti otrok. Bila je žena potrtega srca, kot se je sama opisala, in je pred Bogom izlivala svojo dušo, polno brezkrayne žalosti in bridkosti. In naposled se je je Bog spomnil in ji izpolnil njeno željo. Rodila je sina.

Svetopisemski psalmi odstirajo notranje doživljanje kralja Davida. Ta je v svojih stiskah ječal pred Bogom, ves onemogel in popolnoma potrt, in je klical k njemu na pomoč, čeprav je bil utrujen od vzdihovanja in neprestanega joka ter otopel od žalosti. Vendar se je David naposled razveselil, rekoč, da ga je uslišal Bog, ki je blizu vsem skrušenim in potrtim ljudem, ki rešuje ponižne in tiste, ki so do Boga spoštljivi. Ko je David spoznal, da Bog zdravi potrte v srcu in obvezuje njihove rane, je ugotovil, da je stanje potrtosti zanj priložnost, da se približa Bogu in Bog njemu. Zaradi tega se je takrat, ko se je počutil potrtega, v veri obrnil na Boga in ga začel hvaliti, poln upanja in veselja nad dejstvom, da je Bog na strani potrtih ljudi. Do istega zaključka je prišel tudi Izaija, ki je zapisal, da svetopisemski Bog namesto duha potrtosti daje pesmi hvalnice in žalovanje spreminja v veselje. Kar je jasno, saj Bog gleda na tistega, ki je ponižen v duhu in ki upošteva Božjo besedo.

Zato se razveselimo, kajti naš Bog je Bog, ki tolaži potrte! Prepevajmo in pojmo, saj vemo, da Bog drži s potrtimi! Hvalimo Boga, ker je Bog sočutja, in blagrujmo potrte, ker jih Bog neprestano opogumlja! Zato blagor potrtim!

dr. Daniel Brkič
pastor Evangelijske
cerkve »Dobrega
pastirja« Novo mesto,
superintendent
Evangelijske cerkve v
Sloveniji in profesor
na protestantski
Teološki fakulteti
Univerze v Zagrebu

Bog nalomljenega trsta in tlečega stenja

*»Nalomljenega trsta ne bo zlomil
in tlečega stenja ne ugasil, dokler
ne privede sodbe do zma-
ge.« (Mt 12,20)*

Na tem svetu štejejo slavni, premožni in mogočni. Oni imajo vpliv. Takšni se hvalisajo do nebes in se imajo za favorite. Ljudje naredijo iz

njih popularne zvezdnike. Rimski cesarji so vladali z železno palico, inkvizicijska Cerkev pa z ognjem in giljotino. V družbi sveta izstopajo visoki granitni vrhovi. Vladajo pa osvajalci, ki zdrobijo in zmeljejo vse, kar jim je v napoto. Tudi poganski bogovi imajo takšne poteze. Povzročajo strah, občutek sramu in ničvrednosti. Pred njimi mora človek klečeplaziti in jim dobrikati. Kako drugačne so nežne in mile besede krščanskega Boga. Ljudje nismo vajeni take oskrbe in naklonjenosti kot je Božja. A Jezus ima za nas vedno besedo tolažbe in spodbude. Uporabil je dve sugestivni slikoviti metafori, da bi lažje doumeli nežnost, s katero nas Bog obsipava:

»Nalomljenega trsta ne bo zlomil in tlečega stenja ne ugasil, dokler ne privede sodbe do zmage.« (Mt 12,20)

V tej Jezusovi izjavi imamo dve slikoviti prisposodbi, vzeti iz rastlinskega sveta: trst in lan, iz čigar blaga je bil narejen stenj v svetilki oljenki. Jezus je ponovil in povzel besede preroka Izaija. S tem je dokazal, da je on obljubljeni Mesiija, ki ga je prerok napovedal stoletja pred tem, ko je o njem rekel: »Nalomljenega trsta ne bo zlomil in tlečega stenja ne ugasil, zvesto bo delil pravico.« (Iz 42,3) Ta izjava nam sama po sebi pove, da ni lepše vere kot je krščanska. Da lahko svet odreši samo lepota Božje nežnosti, sočutja in usmiljenja. Delo milega Svetega Duha je vedno tolažba. On za sabo nikoli ne pušča žrtev, trpinov, trupel. On ne pušča za sabo razdejanja. On nikoli ne razdvaja, ampak vedno povezuje. Bog mi sporoča, da bi me lahko zlomil in pihnil v moj tleči stenj, saj ima vso pravico, da me potepta in ugasne, a tega ne stori. Za Boga nisem škartirana roba, nisem izmeček, ki bi ga Bog zavrzel ali pa se me naveličal.

Sprašujem, ali ste že kdaj videli nalomljeni trst? Ali sploh obstaja kak prizor, ki bi lahko boljše uprizoril bolečino zlomljenega srca pod bremeni stisk in krivic? O, koliko zlomljenosti je v nas. Vsi se borimo s prizadetostjo in smo zmedeni. Toliko razočaranj, izdajstev, zaskrbljenosti, tesnob, strahov, dvomov, trpljenja, bolezní in neodgovorjenih vprašanj imamo. Vsi se lahko poistovetimo z nalomljenim trstom. Ves svet in celotna družba je takšna. Koliko nekoč srečnih družin je zlomljenih. In koliko zlorabljenih otrok ječí v svoji krhkosti. In ko ti je že itak zelo hudo, pride nekdo in te pod krinko, in celo v imenu Boga, zlomi do konca. Božji motivi pa so vedno čisti, iskreni in pošteni. Zagotovo ste to že doživeli. Zagotovo vam je že kdo takrat, ko vam je bilo najhuje, očital, vas obsodil in vam obrnil hrbet. Ampak naš Bog je drugačen. On ne zlorablja. On nalomljenega trsta ne bo nikoli zlomil. Zato sem jaz najraje pacient njegove klinike. Takšen je moj Bog in ne verjamem tistim, ki razglašajo drugačna razodetja. Oni so nepoučeni sleparji in zvodniki. Evangelij Kristusove vesele novice me ved-

no dviguje, bodri, obvezuje, zdravi, tolaži, opravičuje, osmišlja in navdihuje. Naš Bog je vedno na strani ljudi, ne pa proti njim. Ni tako zlomljenega trsta, da ga Kristus ne bi hotel obnoviti. Kako to vem? Zato, ker je zaradi mene sam postal celo zlomljen trst na golgotškem križu in me lahko razume. Ravno s konice trsta je iz gobe na križu pil kis mojega grešnega življenja, da bi mi podaril sladkost svojega usmiljenja in bi zacelil mojo nalomljenost. (Mt 27,48) Še več. Jezus je o Janezu Krstniku rekel, da je kot trst, ki ga veter maje. (Mt 11,7) Ampak naš Odrešenik ni naklonjen samo tistim, ki jih veter maje, ampak več od tega. On je dobrohoten celo do nalomljenih in zlomljenih trstov. Zato jaz potrebujem njegovo čvrsto oporo in nežno roko, ki mi obvezuje rane, da se zacelijo in da lahko spet stojim pokonci. Da lahko po žilah mojega duhovnega življenja teče življenjski sok. Jezus celi ranjena življenja. On najbolj razume obupane, osamljene, trpeče, stiskane, zatirane, tlačene, brezpravne, preobremenjene.

Obe metafori se nanašata na šib-

kost. Kaj je lahko na svetu šibkejši kot nalomljen trst in laneni stenj, ki ugaša. Ki je doživel svojo izgorelost, čemur danes rečemo »burn out«. Trst, ki raste v močvirju, lahko premakne vsaka divja raca, lahko ga vsak pomendra in vsak veter ga premika, ker je krhek. To velja tudi za tleči stenj; majhen otrok ga lahko z enim samim pihom ugasne. Nič na svetu ni tako negotovo, tako minljivo, tako šibko in slabotno kot nalomljeni trst in tleči stenj. Jezus ni vzel za primerjavo mogočnega sredozemskega hrasta ali pa vitke in visoke palme ali pa razkošne cedre. Ampak trst. Prav tako ni vzel za primerjavo mogočne bakle, danes bi rekli reflektorja, ampak tleči stenj.

Sveto pismo ne pravi, da ima Bog vedno samo junake, Samsona, ki je dvignil ogromna mestna vrata. Nima vedno Gideona, ki je pregnal Midjance. In prav tako nima samo Davidov, ki premagujejo Goljate. Vsi omenjeni so imeli trenutke svoje šibkosti in zlomljenosti. Sveto pismo ljudi ne idealizira. Gospod hoče imeti predvsem čredo svojih plašnih, včasih kar prestra-

šenih ovc. Všeč mu je, ko rečem: »Gospod, potrebujem te, ker sem tako nemočen.« Ne zameri mi, ko ječim: »Bog, kje si? Pohiti, ker dvomim in se že utapljam.« Milo mu je, ko se razjočem nad svojo krhkostjo in šibkostjo. Nad svojimi zmotami in padci. Nad svojimi stranpotmi. Takrat vem, da mi je najbliže in da mi je dovolj njegova milost. Takrat vem, da nisem nikoli sam. Ko se mi trga srce od krivic, vem, da bo on ob svojem času zvesto delil pravico. Tako smo prebrali. Ali ni lepo poznati takšnega Boga, ki mu lahko zaupaš takrat, ko bi mu najraje vrnil vstopnico za v nebesa. Drugi bogovi in ljudje bi tak nalomljeni trst zlomili, ga poteptali, iztrebili iz zemlje in ga vrgli v ogenj kot ničvrednega, naš Boga pa ne. Očitali bi nam, da moram biti steber, ne pa zlomljeni trst, naš Bog pa nas podpira, ko se naslonimo nanj.

On ve, da sem bil nekoč piščal, narejena iz trsta, kot Panova piščal (trstenke), in da sem ga slavil in mu pel hvalnice ter o njem z veseljem pričeval. Zato me takrat, ko sem zlomljen, ne bo še bolj zlomil. Moj Bog nikoli nikogar ne

zavrže in ne odpiše. Prerok Izaija vzklika: »Tolažite moje ljudstvo, tolažite ga ...« Kajti Izaijev Bog je Bog potrhih, ki jih dviguje. Morda si preživel ločitev zakonske zveze, smrt zakonca, smrt člana družine, prijatelja ..., težko bolezen, poškodbo, izdajstvo in zatajitev, krivico in umazano podtikanje in obrekovanje ... Ostani miren, kajti pred Bogom ti ne more nihče vzeti ugleda. Povsem normalno je, da si zlomljen. V tem ni nič grešnega in neduhovnega. Bog ve, da si samo človek. Ne bi bilo normalno, če bi se sprenevedal in bi svoja čustva dušil in se delal, kot da dejstva niso takšna, kakršna so. Takšnemu sprenevedanju sledi čez čas usodno nevarno razočaranje, bolezen in odpad od vere.

Ponosen sem, da se veliki Bog posveča meni. To si štejem v čast. Sploh pa, ker vem, da trst ni sladko in žlahtno sadno drevo in ni zdrava zelenjava. In tudi ni primeren les za gradnjo mostov, hiš ali pa za izdelavno pohištva. Trst ni neka dragocenost v rastlinskem kraljestvu. Trst nima lepega dišечеgega in barvitnega cveta, niti ploda. Vendar moj Bog je Bog trsta, ne

pa dišeče vrtnice, kraljice vrtov. On je celo Bog nalomljenega trsta, s katerim se ne bi več nihče ukvarjal in zgubljal svojega časa. Bolj ko sem zlomljen, bolj me Bog nosi v svojem srcu. Kajti Bog je poslal svojega Sina na svet zato, da se svet po njem reši, ne pa, da bi svet obsodil. Če se počutiš kot nalomljeni ali pa že celo zlomljeni trst, vedi, da si zdaj za Boga vreden posebne pozornosti in nege. Komu se ne bi duša stopila pred tako milim in nežnim Bogom? Če si zdaj zlomljen, če so te zlomili, če ječiš zaradi krivice, ki boli in zaman čakaš opravičenje, vedi, da prebrana vrstica obljublja, da bo tvoj Bog zvesto delil pravico in te opravičil. Dobesedni prevod teksta pove, da bo Bog podelil nedolžnemu zadoščenje in da bo zavržena ga privedel do zmage.

Kako? Na kak način? Brez politične demagogije, da bi s sladkobnim zavajanjem pridobil zaupanje ljudi. In brez fizične prisile ter spretne manipulacije. In tudi brez korupcije, brez podkupljivosti. Moj Bog me ne bo privedel do zmage niti s čudeži niti z nadnaravnimi silami in močmi, čeprav z njimi

razpolaga. Še manj z nekimi razodetji in vizijami. Kako pa torej? Ne na superioren način, ampak neopazno, z gazo in z balzomom v svoji roki. Kajti kontekst pravi, da se ne bo prepiral in ne vpil, in da nihče ne bo na ulicah slišal njegovega glasu. Ta izjava je pa res smešna! Kako bo učinkovito označjal Evangelij v takšni anonimnosti, skritosti in tišini? Kot da edino njegov uspeh ni odvisen od agresivnosti, atrakcij, izpostavljanja in

hrupnosti? Izvirnik pove, da Jezus ne skuša kot odgovor na rovarjenje zoper njega nikogar preglasiti. Noče zbujati pozornosti. Še najmanj, da bi uveljavljal svoje pravice in se pritoževal zaradi krivic.

Zakaj Bog deluje na drugačen način? Zato, da osramoti človeško aroganco in agresivnost, da poniža demonski napuh, ki se tako rad pritihotapi v nas z zaverovanostjo vase. In da razkrinka naše farizej-

stvo in obelodani prikrite in potuhnjene umazane motive. Zato sem vsak dan bolj zaljubljen v takšnega Boga, ki ne zbujata posebne pozornosti. Zato je največkrat tistim, ki jih je ozdravil, ukazal molk, da ne bi pri nikomer povzročil slabe volje, tekmovalnosti, nevoščljivosti in pozornosti na čudeže. Da ne bi dal možnosti, da bi iz njega naredili kult osebnosti in bi padli v hudičevo zanko.

Potem Jezus nadaljuje z drugo slikovito metaforo in pravi, da on tudi tlečega stenja ne ugasne. Ste že kdaj videli tleči stenj? V tistih časih je bil izdelan iz lanenega blaga, ki se je namakalo v olju, ki je bilo v glineni posodi, oljenki. Tleči stenj komaj da še gori. Le še smrdi in se dimi. In ker le še tli, je v prostoru tema. Tak stenj je brez vsake koristi. Koliko nesreč se lahko zgodi, ker stenj ne opravlja svoje naloge. In koliko opravil ostane nedokončanih. Koliko strahu in nevarnosti nastopi zaradi teme. Vendar naš Bog ni Bog sonca in svetlih zvezd, ognja in žvepla, ampak Bog tlečega stenja. Moj Bog je Bog zadnje iskrice. Zakaj? Zato, ker on, ki je Luč sveta (Jn 8,12), ne bo ugasil tlečega stenja. On se ne sramuje mojih črnih saj. On me ne ponižuje. Me ne izpostavlja v posmeh in zasramovanje. Me ne izsiljuje. Ne govori zahrbtno in grdo o meni. Ne povečuje mojih slabosti. Mi ne očita in mi ne grozi. Me ne ustrahuje. Čeprav spuščam zadušljiv vonj in spuščam črne saje ter povzročam temo okoli sebe. Če Kristus pravi, da ne bo ugasil tlečega stenja, kako si potem upa v imenu Boga

nekdo trditi, da je Bog koga zavgel? To je laž. Moj Bog je Bog tlečega stenja, ne pa visokih zvezd in sončnih evforij. Moj Bog je Bog neuporabnih, ker jih on uporablja na svoj način. Moj Bog nas noče nadomestiti s kako močno električno žarnico, ki privablja brezglave navdušence.

Kaj raje naredi biblični Bog? On raje dolije v oljenko mojega glinenega, krhkega in zemljenega življenja novo olje. Kajti on ve, da stenj potrebuje olje, da bi lahko svetlo gorel. Če ti je pošlo olje maziljenja Svetega Duha, gorečnosti za Boga in za Cerkev, molitvenega žara, hrepenjenja po branju Božje Besede in druženja z Gospodom, potem si pravšnji za Boga. On je Bog zavoženih in propadlih situacij. On bo pihnil vate svoj dih Duha in spet boš vsem nerazložljivo presenečenje. Spraševali se bodo, od kod zdaj to, ker so morda pričakovali drugačen izid. Prebrali smo, da bo takrat tvoj in moj Bog slavil zmago, ker bo pripeljal pravico do konca.

Morda te skušnjavec vznemirja, da nisi obrodil sadu Duha, a Gos-

pod nam pravi, da on celo nalomljenega trsta, ki ne more obroditi, ne bo zlomil. Jaz ne potrebujem človeškega olja kakih prerokov, gurujev, sleparjev, šarlatanov in samooklicanih apostolov, ampak Božje originalno olje iz nebes. Kot zlomljeni trsti in tleči stenji so prihajali ljudje k Jezusu; ženska, zasačena v prešuštvu, neutolažljiva iskalka ljubezni Samarijanka, verski filozof in duhovnik Nikodém, radovedni goljufivi Zahej, žalostna vdova iz Naima, impulzivni, zaletavi in vročekrvni Peter, sestri Marija in Marta ob smrti njunega brata Lazarja, jokajoča Marija Magdalena ob praznem grobu ... Vsi smo del iste zgodbe. Sprašujem, kdo bi dal na poročno torto namesto svečk tleči stenj? In kdo bi se ponašal z nalomljenim trstom? A ravno iz takšnih Bog izdeluje čudovita glasbila, piščali, ki povečujejo njegovo ime. Ravno iz takšnega trsta - iz tebe - želi Bog narediti oporo nekemu, ko bo nekdo drug šibak in zlomljen in mu boš lahko služil. Iz takšnega trsta, ki bi ga ljudje zavrgli, želi Bog narediti čudovito pisalo, ki bo napisalo zgodbe pričevanj svojih doživetij z Bogom. Iz takšnega trsta

lahko Bog splete uporabno košaro ali pa sedežno garnituro za počitek utrujenim. »Nalomljenega trsta ne bo zlomil ...«

Kaj pa je sporočilo lana? Lan je zelo nežna rastlina, iz katere tkejo belo tkanino. Poznale so ga že stare kulture. Rahába ga je sušila na podstrešju svoje hiše. Z lanenimi krpami so čistili umazanijo in zavijali rane. Iz lanu so izdelovali čudovita oblačila za vélikega duhovnika. Iz lanu so pletli močne vrvi, mreže in jadra. Laneni trakovi v oljenki so osvetljevali domove. Če si izgubil nekdanjo belino duhovnega oblačila (Prd 9,8) in če več okolice dovolj ne osvetljuješ s svojim krščanskim značajem in vero, si postal tleči stenj. A Bog ima rešitev zate. Če se iz mene ne dviguje vonj nebes, ampak smrad dima, ima Bog izhod zame. Kajti tlečega stenja ne bo ugasil. Večkrat se počutim, kot da sem eno in drugo, nalomljeni trst in tleči stenj. A zaupam Božji Besedi, ki pravi: »Nalomljenega trsta ne bo zlomil in tlečega stenja ne ugasil, dokler ne privede sodbe do zmage.« Kajti moj Bog je Bog nalomljenega trsta in tlečega stenja.

Lea Brkič
evangeljska
pastoralna delavka,
animatorka in
moderatorica na
področju družbenih
dejavnosti
Evangeljske cerkve
v Novem mestu

Hrepenenje po Bogu

»Kakor hrepeni jelen po potokih voda, tako hrepeni moja duša po tebi, o, Bog.« (Psalm 42,1)

Človek je hrepeneče bitje. Ljudje hrepenimo po marsičem v življenju. Mnogo stvari, po katerih hrepenimo, tudi dobimo. Prav tako tudi dosežemo mnoge cilje, po katerih hrepenimo. Marsikaj pa ostane v naših življenjih za vedno kot neizpolnjeno hrepenenje.

Psalmist govori o hrepenenju po Bogu. Primerja ga s hrepenenjem jelena po sveži vodi. Življenje jelena je odvisno od vode. Brez vode ne more preživeti. Vode mora biti veliko, ne le kapljice. Zato govori o potokih voda, iz katerih jelen pije in se odžaja. On se ne zadovolji z mlakužo nekje sredi gozda. On hrepeni po nečem večjem, neprijetno lepšem od mlakuže. Mlakuža ni sveža voda. Voda iz potoka pa je vedno sveža. Jelen potrebuje veliko sveže vode, da se odžaja. Zato hrepeni po potokih voda.

Ali lahko primerjam svoje hrepenenje po Bogu s hrepenenjem jelena po sveži vodi? Kdaj hrepe-

nim po Bogu? Morda takrat, ko sem v stiski in pričakujem njegovo pomoč. Toda vprašanje je, ali takrat res hrepenim po Bogu, ali hrepenim le po njegovi pomoči za rešitev moje stiske. Tudi največji neverniki se v času stisk spomnijo Boga in pričakujejo njegovo pomoč, čeprav v resnici niti ne verjamejo v njegov obstoj. Morda hrepenim po Bogu takrat, ko mi vse v življenju poteka tako, kot si želim. Tudi takrat se moram vprašati, ali ni morda moje hrepenenje po Bogu pogojeno s tem, da se mi godi dobro v življenju. Pravi motiv za hrepenenje po Bogu bi namreč moral biti Bog sam, njegova volja za moje življenje, njegova suverenost, njegova pravičnost in njegova veličina. Žejati moram po njegovi bližini, tudi če ne spregovorim niti ene same besede. Mojega hrepenenja po Bogu ne bi smel nihče in nič zaustaviti. Vendar odgovornost za to moram prevzeti jaz, kajti moja odločitev je, ali bom hrepenela po Bogu ali ne. Ljudje si želimo bližine sočloveka, ker smo tako ustvarjeni. Velikokrat nam bližina nekoga toliko pomeni, da se nam zdijo vse besede, ki bi jih spregovorili, odveč ali celo mote-

če. Hrepenenje po Bogu je pravzaprav edini način, da lahko preživimo, tako kot jelen. Samo v Bogu se naša duša odžeya. Če privoščimo naši duši, da »preživi«, potem hrepenimo po Bogu, ki je Stvarnik naše duše. On edini lahko poteši hrepenenje duše.

Hrepenenja po Bogu ne moremo omejiti niti s časom, niti s prostorom. To je nekaj, kar je lahko v nas, kjerkoli smo in karkoli delamo. To hrepenenje je pravzaprav zavest, da smo Božje stvarstvo, ki bo vedno hrepenelo po Stvarniku. Žal mnogi ljudje želijo to zavest odriniti iz svojega življenja, ali pa poiskati nadomestek za Stvarnika. Vsi takšni poskusi se prej ali slej pokažejo kot neučinkoviti. To so le kapljice ali pa mlakuže, ki ne morejo pogasiti globoke žeje duše. Posledice pa so še večja in globlja razočaranja, večna žeja in večno iskanje.

Naj bo naše hrepenenje po Bogu iz dneva v dan večje. Tudi takrat, ko se nam zdi, da se je Bog oddaljil od nas. V njegovem potoku je vedno dovolj sveže vode, ker je on sam ta sveža voda.

Dr. Daniel Brkič

Božja ljubezen in Božja jeza – dve strani iste medalje

Ljubezen je bistvo Boga. Zgodnji cerkveni učitelj Avguštin (354 – 430) je zapisal: »Če vidiš ljubezen, vidiš presveto Trojico!« Tudi človek je tak, kakršna je njegova ljubezen. A človek človeku ne more dati popolne ljubezni, niti je potešiti. Uresničim in najdem jo lahko samo v Bogu. Zakaj pa ne morem ljubiti? Zato, ker se bojim darovanja. Ker mislim, da zgubljam, ko dajem. Prava ljubezen pa je več kot čustvo ali pa užitek. Ljubezen je žrtev, je samopodarjanje. Je glagol, ni samostalnik. Je medsebojni odnos, kajti ljubiti pomeni podarjati sebe, ne pa le tistega, kar imam. Evangelist Janez je zapisal: »Bog je ljubezen, zato tisti, ki živi v ljubezni, živi v Bogu in Bog živi v njem.« (1 Jn 4,16)

Kdo pa lahko ljubi? Samo tisti, ki je ljubljen. Bog me ljubi in to mi je dovolj. Boga lahko spoznam, ne pa le, da o njem nekaj znam. Kajti Bog je dostopen tistemu, ki zna ljubiti, a skrit tistemu, ki zna samo razumeti. (Alexis Carrel) Namreč znanje brez ljubezni je prazna nadutost, svetost brez ljubezni pa je hladna formalnost. Tako kot oznanjevanje evangelija, ki je brez ljubezni ideološko vsiljevanje verskega prepričanja. Pietistični pridigar J. C. Blumhardt je že dolgo tega zapisal, da v bistvu ljudje ne potrebujemo krščanstva, ampak Kristusa. Kristus je učlovečena Božja ljubezen. Odrešuje nas Kristus, ne krščanstvo. Krščanstvo je lahko zaradi svojih zlorab tudi v pohujšanje, Kristus pa nikoli.

Z Božjo ljubeznijo ni tako kot s trganjem venčnih listov na cvetu marjetice: Bog me ljubi, Bog me ne ljubi ..., kajti Bog me ljubi - in pika. Bog je svojo ljubezen dokazal. Ni ostal le pri besedah. Evangelist Janez je zapisal, da je Bog naš svet je tako vzljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno živ-

ljenje. (Jn 3,16) Ta svetopisemska vrstica velja za najlepšo vrstico. Astronavti so jo s prvim pletom na Luno odnesli celó v vesolje in jo tam pustili. Kajti ni toliko pomembno, da je človek stopil na Luno, ampak to, da je Bog stopil na Zemljo. Če ne vem nič o Bogu in o Svetem pismu, moram začeti s to vrstico, ki je miniatura Biblije, Sveto pismo v malem. V tej vrstici lahko vidim Božje srce. Imam zagotovilo, da se grešnik lahko pokesa zato, ker mu je že odpuščeno, od večnosti, v Kristusu. Da je greh že premagan, čeprav je še prisoten. Leslie Mitton je rekel o tem naslednje: »Če greš naprej ali nazaj, dol ali gor, ne boš našel ničesar drugega, razen Božjo ljubezen, ker smo z njo obkroženi.«

Zanimivo, da je Božja ljubezen najlažja stvar za sprejeti in najtežja stvar za razumeti. Glede tega je veliki protestantski teolog Karl Barth (1886 – 1968) modro zapisal: »Ne verujem zato, ker razumem, ampak verujem zato, da bi razumel.« Lažje namreč verujemo v Božjo vsemogočnost kot v Božjo ljubezen. V bistvu pa vera veruje ljubezni, ljubezen pa

ljubi vero. In samo tisti, ki ljubi, lahko veruje, in samo tisti, ki veruje, lahko ljubi. (M. Grubeša) Zakaj pa tako težko razumemo Božjo ljubezen? Zato, ker smatramo, da Božja jeza ne sodi k značaju ljubečega Boga in da je na škodo Božji ljubezni. Sprašujemo se, kako more Bog, ki je ljubezen, tolerirati obstoj pekla? Pozabljamo, da ljubezen nujno vključuje tudi svobodo izbire in da je ravno pekel največji dokaz, da Bog spoštuje človekovo svobodo. Pekel je edina stvar, ki jo ustvarja človek. Je stvar človekove osebne izbire, ne pa ponesrečen Božji načrt ali pa izum Cerkve. Pekel človeka ne doleti, ampak si ga človek sam pripravlja s svoj zakrknjenostjo v zlu in hudobiji. »Pekel, to je znajti se brez kesanja pred obličjem, ki ljubi in odpušča.« (Bernanos) Pri peklu ne gre toliko za lokacijo kot za stanje ločenosti od Boga, od Božje bližine in skupnosti: »Pojdite od mene proč ...« (Mt 25,41)

Kako to, da ljubeči Bog »pošilja« ljudi v pekel, se sprašujemo tudi zato, ker pozabljamo, da je pekel sprejemljiv samo v povezavi z resnico o Božji ljubezni. Kajti tudi

pekel je večna bolečina Božje ljubezni. Neobstoj pekla bi bil v nasprotju z naravo Boga, Bog pa ostaja zvest svojemu bistvu – ljubezni. Tako pekel ne izvira iz Boga, ampak iz ovire, ki jo je postavil človek Bogu na pot, ne pa iz ovire, ki bi jo postavil Bog človeku iz maščevanja ali pa zaradi kazni. (P. Claudel) Bog hoče, da bi se vsi ljudje rešili. (1 Tim 2,4) Ker pa je Bog v svoji biti ljubezen in

svetost, govorimo o sveti ljubezni, ne pa o sentimentalni ljubezni. Pri tem gre za dve strani iste medalje. Svetost (heb. qadoš) označuje ločitev od vsega, kar je nečisto, pa ne v našem moralnem smislu. Najboljša razlaga koncepta Božje svetosti je trditev, da je Bog popolnoma drug / drugačen od vsega ostalega in od vseh ostalih bogov. (Rudolf Otto) Tudi človek kot tak je stvarstvo in grešnik, ločen

od Boga, ontološko in zgodovinsko. Ker je suvereni Bog svet, je med njim in krivičnim človekom neskončna kakovostna razlika. (S. Kierkegaard) Zato Bog ne more greha tolerirati in moramo k njemu pristopati s strahom in s trepetom, kar pomeni z globokim strahospoštovanjem. Odnos Božje jeze z Božjo ljubeznijo je verjetno najjasneje izrazil znani C. S. Lewis z izjavo: »Božja jeza je tekočina,

ki teče, ko razrežete Božjo ljubezen.« Božja jeza ni v nasprotju z Božjo ljubeznijo, ampak je njena vsebina. Ta jeza ni destruktivna, grešna, ampak ustreza pravici.

Božja ljubezen je velikodušna, pripravljena je na lastno darovanje Božjega Sina na križu. Drži, da je takšna Božja milost za nas brezplačni dar, za Boga pa ni poceni milost, ampak ga je stala življenje. (D. Bonhoeffer) Božja ljubezen sprejema grešnika brezpogojno, takšnega kot je, ker pa je Božja ljubezen sveta, upravičeno zahteva, da se človek spreobrne in spremeni svoj način življenja. Ista Božja ljubezen, ki rešuje, tudi sodi, sicer Bog ne bi bil pravičen, ampak krivičen. Božja brezpogojna ljubezen ne sme biti popustljiva, kajti kogar namreč Gospod ljubi, tega vzgaja, in tepe vsakega sina, ki ga sprejema. (Heb 12,6) »Poglej torej Božjo dobroto in strogost; strogost do tistih, ki so padli, dobroto pa do tebe, če boš vztrajal v dobroti, sicer boš tudi ti odsekan.« (Rim 11,22)

Sveta Božja ljubezen je zato neločljivo povezana z Božjo jezo, ki je

drugačna od človeške jeze, in je zato sveta jeza. Liberalna teologija smatra koncept Božje jeze kot nedopusten, ker da je jeza nedostojna za krščanskega Boga. Nagiba se k nauku apokatastaze, o vesplošni spravi, da pekel sicer obstaja, a da je prazen. Vendar Božjo jezo moramo razumeti kot nujno in pravično reakcijo Božje svetosti v odnosu do greha. Tako kot se noč skriva v dnevju, tako se Božja jeza skriva v Božji ljubezni. (Jacob Boehme) »Nihče naj vas ne zavaja s praznimi besedami: kajti vse to kliče Božjo jezo nad sinove neposlušnosti.« (Ef 5,6) Božja jeza je le ena od oblik njegove svete ljubezni in je Božja pravična obsodba krivice. Martin Luther je zapisal, da Božja jeza izhaja iz narave samega Boga, ne sme pa se poistovetiti z njegovo stvarno naravo ljubezni, saj je »Gospod usmiljen in milostljiv Bog, počasen v jezi in bogat v dobroti in zvestobi ...« (2 Mz 34,6) Božja jeza traja trenutek, njegova ljubezen pa je večna. (Avguštin) Božja jeza ni v tem, da človeka kaznuje, ampak da ga očuva pred posledicami greha.

Človeštvo si zasluži razvneto Božjo jezo, a Bog ima obličje usmiljenega Očeta, ki je potrpežljiv v čakaniu in se nikoli ne naveliča odpuščati. Da bi nam Sveto pismo opisalo naravo takšne ljubezni, uporabi judovsko besedo »rahāmîm«, ki označuje toplo in varno materino naročje, iz katerega izhaja življenje in skrbnost. Sveto pismo uporablja še hebrejski izraz »hesed«, ki izraža še druge vidike ljubezni, kot so usmiljenje, dobrot, zvestoba, pomoč, vzajemnost. Božja jeza ne izhaja iz zla, kot učijo ostale religije, ampak iz luči, kajti »to je naše oznanilo, ki smo ga slišali in vam ga oznanjamo: Bog je luč in v njem ni nobene teme.« (1 Jn 1,5)

Bog Oče ni ležeren, lagoden, brezbrizen, pozabljen in naivno prisrčen starček. Prav tako ni v drugo skrajnost popačena podoba večnega mučitelja, ki kot sadist uživa v iznajdbi pekla. Vprašanje, ki v Svetem pismu muči pravične, ni toliko, zakaj ljubeči Bog pošilja ljudi v pekel, ampak bolj to, zakaj pravični Bog dopusti, da ostane zlo nekaznovano? Zato bi neobstoje pekla in Božje jeze to vpraša-

nje le še poglobil. Tako pa je Božja jeza pomirjena v pravni samopodaritvi Božjega Sina na križu. »Kdor veruje v Sina, ima večno življenje; kdor pa ne veruje v Sina, ne bo videl življenja, ampak ostane nad njim Božja jeza.« (Jn 3,36) Božja jeza je zastrašujoča. Samo tisti, ki so pod zaščito Kristusove krvi, imajo lahko gotovost, da na njih Božja jeza ne bo nikoli padla. »Veliko bolj bomo torej po njem rešeni jeze zdaj, ko smo opravičeni z njegovo krvjo.« (Rim 5,9)

Ljubezen je, bolj kot vse ostalo, samopodarjanje. Prava ljubezen nas vedno stane, je draga, ima ceno in je v korist drugega, ne pa v svojo lastno korist. Ljubezen daje in si nikoli ne prisvaja. Požrtvovalna ljubezen je tiho, tudi ko je prizadeta, ko ni spoštovana, ko je zavrnjena, izdana, osramočena in pohojena. Mati Terezija je rekla: »Če molimo, bomo verovali. Če verujemo, bomo ljubili. Če ljubimo, bomo služili.« Ne čudi, da je lahko, medtem ko je v Kalkuti zavila gobavcu rano, rekla: »Danes sem se dotaknila Kristusa!« Kristjani prevečkrat pozabljamo, da je križ

brez ljubezni pretežak, ljubezen brez križa pa prazna. Pozabljamo, da ko se ljubezen začne spraševati, kdo je moj prijatelj in kdo je moj sovražnik, pade pod nivo prave ljubezni, kajti ljubezen, ki je lahko umrla, sploh ni bila nikoli prava ljubezen. Ljubezen je legitimacija pravega kristjana. Kristijan mora ljubiti po Božje, s sveto ljubeznijo, ki je tudi pravična, kajti samo takšna ljubezen je brezpogojno darovanje. Takšna pa mora biti tudi naša krščanska morala, naše praktično krščansko življenje. Teolog Avguštin (354 – 430) je zapisal: »Če molčiš, môlči iz ljubezni. Če govoriš, govôri iz ljubezni. Če opomniš, opomni iz ljubezni. Če odpustiš, odpusti iz ljubezni.«

Spoštovani, moja želja je, da bi nam to uspelo udejanjati, kajti ljubezen do Boga lahko preverimo edino z ljubeznijo do sočloveka. In ker smrt vedno obelodani tisto, kar zdaj živimo, se odločimo za Boga svete ljubezni, ki nam sebe podarja v ljubezni, v zameno pa se veseli naše ljubezni. Le tako bomo v luči Božje ljubezni pravilno razumeli tudi Božjo jezo kot pravično reakcijo Božje svetosti.

Tjaša Golobič

Ozrimo se na

Boga

Bratje in sestre, dragi prijatelji!

Modri kralj Salomon je zapisal takole: »Veselo srce jasni obraz, v ranjenem srcu pa je duša potrta. Potrtemu so vsi dnevi žalostni, veselo srce pa ima stalno gostijo.« Ta modrost velja tudi danes. Naše situacije in naša razpoloženja so različna. Čeprav si vsi želimo, da bi bili veseli, ni vedno tako. Eni smo veselega srca, drugi smo morda žalostnega. Spet eni vedrih obrazov, drugi povešenih oči. In kakršenkoli je razlog za naše počutje, svojo pozornost usmerimo na Jezusa. Nanj, ki se ne spreminja, kot se spreminja naše počutje. Ozrimo se na Jezusa, ki vidi globlje in dlje, kot vidijo človeške oči. In potem bomo lažje prenašali težke situacije.

Sveti Duh je tisti, ki lahko v nas proizvede veselje, četudi smo v srcu žalostni. Sveti Duh je tisti, ki nas bo morda povedel v žalost, ki pa je drugačna od žalosti tega sveta, saj nas bo vodil v kesanje in odrešenje.

Pristopimo k Božjemu prestolu milosti takšni, kot smo, veseli ali žalostni. Bodimo iskreni oboževalci našega Odrešenika, Jezusa Kristusa, kajti takšnih oboževalcev si želi Bog.

Dr. Daniel Brkič

Vsak trpeči Job je adut za Boga

»Sicer pa vemo, da njim, ki ljubijo Boga, vse pripomore k dobremu ...« (Rim 8,28a)

Chráskov prevod pravi, da vse služi k dobremu. Cerkveni očetje so v besedico »vse« vključili celo greh, saj nam je ravno greh dal tako velikega Odrešenika. (Ciril Jeruzalemski) Pavel je ponovil besede, ki jih je Jožef povedal svojim bratom, ko so prišli v Egipt po živež: »Hoteli ste mi sicer storiti húdo, Bog pa je vse to obrnil na dobro ...« (1 Mz 50,20)

Priljubljena Pavlova vrstica lahko postane zaradi napačne interpretacije predmet razočaranja in jeze do Boga ter močno zamaje vero. V izogib temu je treba upoštevati izsledek kritičnega teksta starejših izvorov, vključujoč tudi rokopis papirusa P 46, ki nudi razumljivejšo razlago: »Sicer pa vemo, da

njim, ki ljubijo Boga, Bog pripomore v vsem k dobremu ...« (Rim 8,28a) To pa je povsem nekaj drugega, kajti gre za obljubo, da tistim, ki ljubijo Boga, Bog pripomore v vsem k dobremu, ne pa, da vse pripomore k dobremu.

Glede zapisa iz Pisma Rimljanom 8,28 izpostavljam zgodbo trpečega Joba, ki je ideal svetopisemskega pravičnika. Naj nam pomaga odgovoriti na najbolj zapleteno vprašanje človeštva, to je o smislu trpljenja. »V deželi Uc je živel mož po imenu Job. Ta mož je bil popoln in iskren, bal se je Boga in se varoval hudega.« (Job 1,1) Na splošno velja, da je knjiga o Jobu ena izmed najstarejših knjig Svetega pisma. Job je bil s svojimi vrlinami tako pravičen in dober, da boljše osebe ne najdemo v celem Svetem pismu. Bil je brezgrajen človek z najglobljo vero na zemlji, Božji biser. Ko je nekdo tak, pa postane on in njegova družina tarča satanovih napadov. Satan ga v svojem adresarju podčrta z rdečim. Iz zgodbe vidimo tudi to, da ni nujno, da zaradi tega, ker je nekdo veren, temu sledi tudi zakonski partner. Globok vernik je običajno

osamljen. Lastna žena se mu je stalno posmihala in ga napeljevala proti Bogu. Job je imel tudi sedem sinov in tri hčere, sedem tisoč ovac in tri tisoč kamel, petsto parov volov, petsto oslic in zelo veliko služinčadi. Mož je bil največji med vsemi sinovi Vzhoda. (1,2-3) Job je bil najbogatejši človek, a je vseeno bolj ljubil Boga kot svoj denar. Tudi kot oče je prevzel vso odgovornost za duhovno dobrobit lastne družine. Bil je tako brezgrajen, da mu, z jezikom bibličnega pretiravanja, celo Bog ni mogel ničesar očitati. (1,8; 2,3) Zgodba nadaljuje, da je nekega dne pristopil satan k Božjemu prestolu in Boga izzval, da ga Job ljubi samo zato, ker mu gre vse tako dobro. Odprl je vprašanje Jobove pravičnosti, ker je smatral, da je Job preračunljiv in da je tak iz egoističnih interesov. Satan je trdil, da se bo Job Boga odrekel, če mu bo Bog dopustil Jobu povzročiti zlo. Kratko rečeno: satan je verjel, da je Bog Joba podkupil, da mu le ta služi. Glede na vse to je pisec, judovski filozof, v tej zgodbi zapisal, da je satan dobil od Boga dovoljenje, da preizkusi Jobovo zaupanje v Boga.

Če danes vprašamo povprečnega kristjana, kje je satan, jih večina odgovori, da je satan v peklu. V resnici pa, če bi bil satan samo v peklu, ne bi imeli ljudje nikakršnih težav. Hal Lindsey je zapisal: »Ne sprenevedajte se. Satan je živ in zdrav na planetu Zemlja!« Job je izgubil celotno imetje, vse otroke, sam je strašno zbolel, žena se je norčevala iz njegove vere v takšnega Boga in ga spodbujala k odpadu, zato je na nek način izgubil tudi njo. Kasneje pa je spoznal, da je izgubil tudi tri najboljše prijatelje, a Job vseeno ni izustil niti besedice proti Bogu. Čeprav je satan trdil, da bo Job po vsem tem preklinjal Boga.

Glasniki Jobove nesreče so se kar vrstili, en za drugim. Pisec pravi: »Medtem, ko je ta še govoril, je že prišel drug in rekel ...« V samo nekaj minutah je Job izgubil vse. Ste si že kdaj dali izmeriti stres? Ločitev zakonske zveze ima 73 stresnih točk, smrt zakonca 100 stresnih točk ... Strokovnjaki pravi-jo, da oseba s seštevkom 300 – tih stresnih točk lahko že doživi čustveni in psihični zlom. Job je sredi vsega tega padel na tla in se

najprej zjokal, kar ni sramotno, in pretrgal svoja oblačila ter si ostrigel lase. Tudi Jezus je jokal pred prijateljevim grobom. (Jn 11,35) Jezus, naš veliki duhovnik, sočustvuje z nami in nas razume. (Heb 4,15) Neverjetno, potem pa je Job slavil Boga. »Gospod je dal, Gospod je vzel, ampak naj bo hvaljeno ime Gospodovo!« (1,21) Ni pa pri vsem tem grešil in ni rekel nič žaljivega proti Bogu. (1,22) Težave so Joba še bolj učvrstile, ker prava ljubezen prenese preizkus in se najbolj izkaže v trpljenju. Kajti ljubezen, ki je lahko umrla, ni bila nikoli prava ljubezen. Job je rekel: »Bog, tudi če me umoriš, se ne upiram ...« (13,15) Tudi apostol Pavel pravi, da ga nič ne more ločiti od Božje ljubezni: ne stiska ne nadloga, ne preganjanje ne lakota, ne nagota ali nevarnost ali meč, ne smrt ne življenje, ne angeli ne poglavarstva, ne sedanost ne prihodnost, ne moči, ne visokost, ne globokost ne kakršna koli druga stvar. (Rim 8,35-39)

Job je bil idealen vernik na svetu, zato ga je Bog predložil satanu kot ponazoritveni vzorec pravovernosti.

Mnogi se upravičeno sprašujejo, ali se glede na dopuščeno sploh splešča biti predan Bogu? Je Job samo igračka v Božjih rokah? A zaman kliče na pomoč, ko mu satan pokvari vso srečo? O teh zapletenih vprašanih je najverjetneje razmišljal tudi biblični pisec po prihodu iz babilonskega ujetništva. Ni toliko pomembno, ali je bogaboječi človek pradavnine z imenom Job sploh živel, kot to, da gre za pričevanje zgleda pravičnosti in vztrajnosti praktične vere. Jobova domovina Uc je bila verjetno neizraelska, on pa nejudovskega porekla, tako kot oča Abraham. Gre za opis zaupanja v Boga in hkrati za borbo z njim, ko se v nesreči soočamo s preizkušnjo. Gre za Boga, ki je hkrati naša strast in naše trpljenje. Ki ga nujno potrebujemo, a sočasno vpijemo: »Bog, reši me Boga!« V takšnih trenutkih se Bog toliko skriva, da postane v svoji nevidnosti za večino predmet ugibanja ali pa ga zaradi tega razglašajo za neobstoječega. Bog se umika izpred naših oči zato, da nas s sebe ali pa s čudeža preusmeri k sočloveku. Kajti prava svetost ni moraliziranje ali pa spektakel, ampak ljubezen

do bližnjega. To bi se morali naučiti tudi Jobovi trije prijatelji, namesto da bi ga obsojali kot krivca, kajti Job stalno zatrjuje svojo nedolžnost. Rotijo ga, naj se spreobrne in dela pokoro, zato Jobu ob njihovih tožbah ne preostane drugo, kot da zahteva od Boga, naj ga Bog obtoži. Oni vidijo v kazni greh, Job pa vidi Božjo pravičnost, ki je namenjena prav tistim, ki si zaslužijo kazen. Starodavni Job spozna tisto, kar v svoji teologiji razkrije šele apostol Pavel.

Podoba Boga stare zaveze se nam upira in nas jezi. Do Boga nove zaveze, ki je Oče in v Kristusu tudi sam trpi na križu, pa ne čutimo revolta, ampak simpatijo. Bog, učlovečen v Kristusu, je postal naš sopotnik in prijateljski Bog. Še več. Za trenutek se nam zazdi, kot da je celo Bog v Kristusu postal ateist, brezbožnik. Izjavo »Bog moj, Bog moj, zakaj si me zapustil?« lahko razumemo kot greh nezaupanja in omajanja v veri znotraj oseb svete Trojice. Zato nam pravo podobo Boga lahko izrisuje samo Jezus, ki je najboljši tolmač Boga Očeta. Grof Nikolaus von Zinzendorf je rekel, da če v

Jezusu Kristusu ne bi našel Boga, bi moral smatrati Boga za hudiča. Podobno kot Luther, ki je zapisal, da do Boga lahko pridemo le po Kristusu, kajti vsak, ki poskuša najti Boga izven Kristusa, najde edino hudiča.

Ne smemo pozabiti, da Job o Kristusovem trpljenju ni vedel ničesar, mi pa. Job je postal laboratorijski model vseh najtežjih vprašanj o trpljenju. S tem, ko je Bog satanu dopustil, da preveri Joba, je v bistvu Bog samega sebe izpostavil tveganju, riziku in preverbi. V resnici je bil to bolj odločilen preizkus za Boga kot pa za Joba. Bog je stavil vse na eno samo karto, na Jobovo vero, ki se izraža z zaupanjem Bogu. Smo kdaj razmišljali o tem? Torej ne gre za to, da bi se Bog igral s človekom slepe miši in preračunljivo žongliral. Ne gre za manipulacijo, ampak gre za totalno zaupanje v človeka. Zato je vsak trpeči vernik sramotna klofuta satanu in največje priznanje, adut za Boga.

Mislím, da današnje teološke komisije Jobove knjige ne bi uvrstile v kanon Svetega pisma, ker

zgleda na prvi pogled kot Božji spodrslijaj. Kajti stalno se sprašujemo, zakaj se človeštvo potaplja v morju krvi in solza? Zakaj Bog dopušča krivico? Zakaj dopušča, da se rojevajo nedolžni, a pohabljeni otroci z genetskimi okvarami? Zakaj so lakote in vojne? Zakaj število žrtev mamil raste? Zakaj je toliko samomorov? Zakaj razpadajo zakonske zveze? Zakaj je toliko spolno zlorabljenih otrok? Zakaj so ljudje tako osamljeni in odtujeni? Zakaj se staramo? Zakaj morajo bolniki z rakom tako strašno trpeti? Zakaj nas na koncu čaka smrt? Kdo je odgovoren za potrese, nacistična koncentracijska taborišča, plinske celice in za atomsko bombo? Če je Bog vse-mogočen, zakaj zla ne odpravi ali pa ga ne premaga? Če pa je ljubeč, zakaj dopusti, da se to dogaja? Zakaj ne uniči hudiča? Ali ni prav zlo dokaz, da Bog ne obstaja? Ali ni torej ideja o dobrem Bogu nekaj preživetega in varljivega? Zakaj se predvsem dobrim ljudem dogajajo slabe stvari? Ali nas je Bog izdal? Ali je sadist? Ali nas je vrgel v svet, v katerem naj se pač nekako znajdemo? Ali se Bog igra z našo usodo? Ali je zavestno

ustvaril svet nepopoln ali pa mu je svet ušel kot vajeti iz rok? Zakaj človeka pošilja v pekel, če se razglaša za dobrega in ljubečega Boga Očeta? Ali je tak Bog sploh še uporaben in potreben? Kakšno funkcijo sploh ima?

V resnici nam dajejo skrivnostne Božje zagonetke večje zadovoljstvo kot naše človeške rešitve. (G. K. Chesterton, S. Žizek) O takšnih vprašanih teodiceje se je spraševal tudi Job, medtem ko je ves v tvorih čepel na smrdečem gnoju, posut s pepelom. Kajti um (intelekt) vsakega človeka ve, da Bog obstaja, razum (ratio) pa se o njem sprašuje. Spraševati se pa ni grešno. Sprašujemo pa se lahko na dva načina, na grški in judovski. Prvi temelji na stvári in dokazih, argumentu (razum, logika), drugi pa na osebi in odnosu (zaupanje, izkustvo, ki je ne le nelogično, ampak je celo iznad logike). Job se je zavedal, da če vera ni sposobna razložiti trpljenja, to še toliko manj zmore razum. Job je imel izkustvo z Bogom, zato je spoznal, da je z njim mogoče živeti izpolnjeno življenje kljub neštetim neizpolnjenim željam.

Kajti ni rečeno, da bo Bog vedno izpolnil vse naše želje, zagotovo bo pa izpolnil vse svoje obljube. (D. Bonhoeffer)

Kako se razplete vprašanje glede trpljenja nedolžnih? Edini odgovor, ki ga je Job zvedel je, da je trpljenje skrivnost, misterij. Tako kot je skrivnost tudi Bog sam. Kdor bi znal odgovoriti na vprašanje glede trpljenja, bi znal odgovoriti tudi na vprašanje glede Boga. Potem Bog ne bi bil več Bog. Filozofija, niti teologija nimata celostnega odgovora, zakaj trpljenje. Job je spoznal, da je suvereni Bog ustvaril ta svet prav tak kot je, sicer bi šlo za drug svet, ki bi bil drugačen od tega sveta in to ne bi bil več ta svet, ker bi v njem vladale druge zakonitosti. Ta svet pa je tak, kakršen pač je, tudi zato, ker nam je Stvarnik podaril dar svobodne volje odločanja, ne pa absolutne svobodne volje. S tem pa se vprašanje glede trpljenja še bolj zapleta, kajti če se Job ne bi odločil za Boga, morda ne bi trpel, ker bi ostal za satana neopazen.

Bog je v trpljenju preizkusil Joba, Job pa je v trpljenju srečal Boga.

Jobovi prijatelji so govorili o Bogu, Job pa je raje govoril Bogu. Job je postal največji učitelj duhovnosti vseh časov, mistik, učenec skrivnostnega in nedoumljivega Boga. Tako kot se ptica obrne proti vetru in mu kljubuje zato, da bi se mogla dvigniti više. (Corrie Ten Boom) Spoznal je, da Bog ne nagrajuje ljudi po njihovi pravičnosti, niti jih ne kaznuje po njihovi krivičnosti. Sicer Bog ne bi bil popoln in brez-pogojen v ljubezni. Trpljenje ni kazen za greh, tako kot tudi sreča ni nagrada za pobožnost. Jezus nas pouči, ko pravi, da Bog daje sonce in dež pravičnim in krivičnim. V tem se izraža Božja popolnost, ne pa v moraliziranju. Bog je popoln v ljubezni. Zato z Bogom ne moremo trgovati. Pri Bogu je vse milost. Vse je dar.

Job je spoznal, da Bog odgovarja na vprašanje, zakaj trpljenje, tako, da se tudi sam spušča v trpljenje in s tem trpljenje osmišlja. Job vidi v naprej. Bog je s svojim učlovečenjem postal v Sinu človekovem tudi mož bolečin. V trpljenju je namreč skrivnost. Ljudi nič tako ne povezuje, zbližuje in ne združuje kot ravno trpljenje. Zakaj? Zato

ker ne obstaja nič bolj človeškega kot je ravno trpljenje. Trpljenje res nima razumske razlage, ima pa jamstvo – to pa je, da je Bog z nami. Samo Bog, ki trpi in ima rane smrti, je lahko verodostojen. Kot tak se je razodel v Sinu Jezusu Kristusu.

Job ni prosil Boga za ozdravitev, ne za materialno blagostanje, ampak za moč, da v trpljenju zdrži in vztraja. Bog nam ne nalaga bremen na pleča zato, da bi nas zlomil, ampak da bi nas utrdil, okreпил in ojačal. Nek mučenec zaradi vere je izjavil, da smo kristjani kot žebliji; bolj ko tolčejo po njih, globlje gredo v Kristusa. Job je prepoznal v trpljenju Gospodovo obličje. Tako kot je storil apostol Pavel, ko je rekel: »Trikrat sem prosil Gospoda, da bi trn, ki je satanov sel, umaknil od mene, pa mi je rekel: Dovolj ti je moja milost. Moč se dopolnjuje v slabotnosti.« (2 Kor 12,7-9) Job je spoznal, da je njegov Bog drugačen od vseh ostalih bogov in religij ravno zaradi trpljenja, kar potrjuje tudi krščanstvo. Drugim bogovom je trpljenje nedopustno, sramotno in neznano, za ljudi pa pohujšljivo. Job pa je videl

v bodočnosti trpečega Odrešenika, Odkupitelja na križu, in v njem tudi sebe, skupaj z zmago poveličanega vstajenja od mrtvih. To je izjavil v svoji veliki vizionarski veroizpovedi: »Jaz vem, da je moj Odkupitelj živ in se bo poslednji vzdignil nad prah ... in bom gledal Boga!« (19,25-26) Izraz »gledati Boga« pa v bibličnem jeziku pove mnogo. Globino svojega neposrednega stika z Bogom pa je Job kot vrhunec vere potrdil z besedami: »Z ušesom sem slišal o tebi, a zdaj te je videlo moje oko. Zato odstopam in se kesam v prahu in pepelu.« (42,5) Izraz »videti Boga« moramo razumeti v bibličnem jeziku, kajti Boga ne more nihče videti. Job je kapituliral pred Bogom, pa ne kot poraženec, ampak kot zmagovalec. In to mu je bilo dovolj. To je edini odgovor na divje krike trpljenja. »Verujem v Boga, tudi ko je Bog tiho!« Ta napis je bil najden v neki judovski kleti v Kölnu v času nacizma. Skrivnostni Bog je tiho, ker glasneje govori s svojim lastnim trpljenjem. Naš Bog je solidaren Bog. »Resnično, ti si skriti Bog, Bog Izraelov, rešitelj.« (Iz 45,15) Ko je Jobova vera v trpljenju dozore-

la, je bila močnejša od smrti, saj je rekel: »Verujem v Boga, tudi če bi me celo sam Bog umoril!«

To skrivnostno sestavljanko končujem s koščkom zgodbe, ki pripoveduje o očetu, čigar sin je bil brutalno umorjen. Ko je prišel oče pokojnega do svojega pastora, je v veliki jezi dejal: »Kje je bil Bog, ko je umrl moj sin?« Pastor je za trenutek pomislil, nato pa odgovoril: »Bil je na istem mestu kot takrat, ko je umrl njegov Sin na križu!« Kdor ne vidi trpljenja Boga, ne vidi niti njegove ljubezni. Kajti ljubiti naš trpeči grešni svet pomeni trpeti. Bog ni prišel, da bi nam odvzel trpljenje, niti da bi ga pojasnil; Jezus je zato prišel med nas, da bi trpljenje izpolnil s svojo navzočnostjo. (Paul Claudel) Kajti samo Bog, ki trpi, lahko pomaga! (Dietrich Bonhoeffer) Job je že pred apostolom Pavlom spoznal to, kar je apostol Pavel zapisal in kar velja tudi za vsakega osebno: »Sicer pa vemo, da njim, ki ljubijo Boga, Bog pripomore v vsem k dobremu ...« (Rim 8,28a)

Spoštovani bralec, če si se tudi sam znašel v vlogi trpečega Joba,

vedi, da si najboljši adut za Boga, dokaz izpričane vere. Vedi tudi, da je tvoje trpljenje bolj odločilen preizkus za Boga kot zate, ker Bog s tem na nek način samega sebe izpostavlja preverbi. Spet je stavil vse na eno samo karto, na tvojo vero, ki se izraža v brezpogojnem zaupanju Bogu. Vsemogočni Stvarnik verjame vate, da ga v vdanosti njemu ne boš zatajil. Si kdaj razmišljali o tem? Torej ne gre za to, da bi se Bog igral s tabo slepe miši ali pa preračunljivo žongliral. Ne gre za manipulacijo, ampak gre za totalno zaupanje Boga vate. V vseh drugih religijah človek veruje v Boga, krščanski Bog Oče pa verjame v človeka. Zato je vsak trpeči vernik sramotna klofuta satanu in kot Božja reprezentanca največji adut za Boga, odločilen dokaz pristne, stabilne in verodostojne vere. Bog lahko računa nate, ker si zanesljiv. On se na svoje ljudi zanese. Drži jih v svoji roki kot močan adut. Ko ga vrže na mizo, igro dobi in zmaga. Kakšno priznanje! Zato srečno, trpeči predstavniki Boga na zemlji, ker vemo, da njim, ki ljubijo Boga, Bog pripomore v vsem k dobremu.

Rebeka Jovanović

Bog je vedno na naši strani

Bratje in sestre, spoštovani prijatelji. Poznamo velikega Boga, ki je vedno z nami in ki se trudi za nas. Nekoč sta se dva dečka sprehajala ob gozdu in uživala v neokrnjeni naravi. Naenkrat je iz gozda pridrvel jelen, prestrašen, ker ni vedel, na katero stran bi pobegnil. Hotela sta mu pomagati, vendar nista vedela kako, vedela pa sta, da na njega preti nevarnost.

Komaj je izginil izpred njunih oči, so pridrveli lovci in ju začeli spraševati, če sta videla jelena. Dečka pa sta modro odgovorila: »Ni pošteno, da sprašujete naju, midva sva na njegovi strani.«

Ta enostavna zgodba nam služi kot primer, da si lažje predstavljamo Jezusovo skrb za ljudi na zemlji. On je namreč na naši strani.

Sveto pismo v Psalmu 118,6-7 pravi: »Bog je na moji strani, ne

bom se bal; Bog mi je naklonjen.«

Zato tudi takrat, ko zglada, da je vse proti nam, ne smemo obupati, kajti Bog je naši strani.

Predajmo danes vse naše strahove, skrbi, bolezni, Bogu. Kajti le on lahko umiri viharje v našem življenju in le on nam lahko da novo moč, ki jo potrebujemo vsak dan.

»NAJBOLJŠI ČAS ZA SAJENJA DREVJA
JE BIL PRED DVAJSETIMI LETI.«
(NEZNANI AVTOR)

»TUDI PO SLABI ŽETVI JE TREBA SEJATI.«
(SENEKA)

»JUTRI JE NAJBOLJ DELOVEN DAN V TEDNU.«
(ŠPANSKI PREGOVOR)

»ŠELE KO JE DOVOLJ TEMNO, VIDIMO ZVEZDE.«
(CHARLES BEARD)

»SAMO ENO JE HUJŠE OD OPRAVLJANJA.,
IN SICER DA TE NE OPRAVLJAJO.«
(OSCAR WILDE)

»NAJUSPEŠNEJŠI SO TISTI, KI IMAJO DOBER PLAN B.«
(JAMES YORKE)

»MOLK JE ZLATO, ZLASTI TAKRAT,
KO SE NE SPOMNITE ODGOVORA.«
(MUHAMMAD ALI)

»LJUDJE RAJE JOKAJO, KOT PA SE SPREMINJAJO.«
(JAMES BALDWIN)

»STROKOVNJAK JE TISTI, KI VE VSE VEČ IN VEČ O VSE MANJ IN
MANJ STVAREH, NA KONCU PA VE VSE O NIČEMER.«
(NEZNANI AVTOR)

VODE POČITKA

REVIJA ZA **EVANGELIJSKO DUHOVNOST**

Izdajatelj:
Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto

Trdinova ulica 27, p.p. 47,
8001 Novo mesto
Matična številka: 5811309000
Elektronski naslov: evc@siol.net

Ureja uredniški odbor.
Urednik: Peter Golob
Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič
Jezikovni pregled, oblikovanje in grafična priprava:
Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto

Portretne fotografije: Damjan Kozjan

Digitalni tisk:
Špes, grafični studio, d.o.o.

Naslov uredništva in naročila:
Revija Vode počitka
Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto
Trdinova ulica 27, p.p. 47,
8001 Novo mesto

Kontakt (dr. Daniel Brkič):
telefon: 07/334-13-41
gsm: 041/373-505

elektronski naslov:
evc@siol.net

Informativna vrednost revije Vode počitka je 2€.

Revija se financira s prostovoljnimi prispevki in z darovi. Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za tisk so brezplačni. Prostovoljne prispevke za stroške izdelave, tiskanja, distribucije, promocije in ostalih potreb lahko prispevate tudi na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0009 2053 359, prejemnik Evangeljska cerkev Novo mesto, Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto, namen – dar za Vode počitka.

ISSN (tiskana izdaja):
1855-2854
ISSN (spletna izdaja):
1855-2862
UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v digitalni obliki na spletni strani Evangeljske cerkve »Dobrega pastirja« Novo mesto:

www.evangeljska-cerkev-nm.si

Svetopisemska besedila so vzeta iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane. Razen če ni ob navedku zapisano drugače.

